

NIECZUJNY (5) *ai*

W pisowni rozłącznej (3), w łącznej (2).

o jasne.

sg m N nieczujny (1). ◇ n A nieczujn(e) (1). ◇ pl A m pers nieczujn(e) (1). subst nieczujn(e) (1).

◇ I m nieczujnymi (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w. s.v. czujny.

1. Nie dostrzegający niebezpieczeństwa, nieostrożny (2) : Tákowe ftáránie ielł Panu Bogu mielł/
ábowieu tu Pan Bog nas niechce mieć nietzuynymi/ áni pniakámi. *KrowObr 226v.*

Szeregi: [»niedbały a nieczujny«: jakoby na niedbałe a nieczujne stróże docierając *Diar 1566 52.*]

»nieopatrzny i nieczujny« (1): duchowne dobrá/ máią telz nieprzyaciół wiele/ ktorzy z nich nie
opátrzne y nie czuyne Chrześciány rozbijáią. *SkarŻyw 16.*

2. Nie odczuwający bodźców fizycznych (2) : vparzay to miełtcze nie czuyne aż łie wezdmie: á
dopiero namaż, A będzie zdrow. *FalZioł V 116v, *3a.*

3. Nie dający się odczuć, trudno wyczuwalny (1) : Insensibilis, Trudny ku poczuciu/ nieuczuci/
nie czuyny. *Mącz 382d.*

**4. [Nieożywiony, nie posiadający zmysłów: Ale y zwierzęta namizernieyłłe chwałá/ ále nie czuyne
rzeczy [tj. bałwany] [insensata] tym ludziom przyrownáne gorłze łá niłli cí [tj. zwierzęta]. Leop Sap
15/18 (Linde).]**

Synonimy: 1. *niedbały, nieopatrzny, nieostrożny, nieuczuty.*

Cf CZUJNY